

A 2017.B osztály 2. Nyári Biciklitúrája 2013. június 17-21.

Egy vidám, júniusi reggelen két apuka beszélgetett a Duna parton, az Erzsébet híd lábánál, a Piarista Gimnázium előtt. Fiaik 9 órakor indultak volna el második osztályszintű biciklitúrájukra, de sajnos a kísérőtanárok közül egy sem érkezett meg 9:05-nél előbb. Ez persze őket nem zavarta, de a fiúkat annál inkább.

Kiss Gergely Tanár Úr rendkívül örült, hogy egy diákon kívül, még neki is sikerült viszonylag kevés késéssel megérkeznie arra a találkozóhelyre, amit 1. számú találkozóhelynek megjelölt. Miután Veress Bálint is megérkezett, és apukája pumpált egy kicsit a kerekébe egy lépcsőn felcipelve a biciklit az Erzsébet hídra a mi csapatunk is elindult a táborba, az apukákat a téren hagyva, könnyes búcsú kísérete nélkül. A két csapatra szétvált társaság feladata lett volna 9:30-ra még véletlenül sem a kisvasút hűvösvölgyi végállomásába, hanem egy másik kreatív ötlet alapján, a Hidegkúti út egyik eltéveszthetetlen pontjába eljutni. Nagyjából 11 óra környékén az oda érkezők át lettek rendeltetve a máriaremetei templom elé. Nagyon örültek, hogy végre megérkeztünk, és mivel közben dél lett, az ebédelésen is túlestünk. Így szétosztódtunk a „gyorsabbakra”, és a „nem ezerrel a falba biciklizünk társaságra” és így indultunk el kikeveredni Máriaremetéből. Nem túl sokszor tévedtünk el, meg különben is, milyen unalmas lett volna, ha nem álltunk volna meg ötpercenként megnézni, hogy vajon merre kellene menni. Egy elég meredek lejtőn például egy személynek a „gyorsabbakból” sikerült ezerrel a falba ütköznie, úgyhogy szépen le lehetett fertőtleníteni a sebesre horzsolts végtagjait. Estéknként bekötöttük, steril gézlapokkal, és a túra végére már csak a nyoma látszott a sebnek.

Solymár érintésével, néhány gyorsan megszerelt defekt mellett, melyeket sorra sikerült beszedniük a szerencséseeknek, úgy jutottunk el pilisszentléleki szállásunkra, hogy közben fel kellett volna tekerni a Pilisre. A „gyorsabbak” még fel is tekertek, de a „nem ezerrel a falba biciklizünk társaság” csak feltolni tudta a biciklit. Este fél kilenc körül, egy elágazásnál vártuk a gyorsabb csoportot, illetve a lemaradókat. Közben a korábban megkezdett szőlőcukrokat eszegettük, és közben be is sötétedett.

(A sötétben eszembe jutott a solymári Szarkavár, és a Pilisvörösvár bányatavairól, és magáról a Pilisről, meg az ott élő szlovákokról szóló kiselőadás, amit két defekt szerelése közben hallgattunk meg, néhány igen kiváló osztálytársunk előre megírt beszámolójából. Ilyet mindenki írt, és ezeket egy füzetbe összefoglalva mindenki felolvashatta a túra az érdeklődő társaknak. Erre a füzetre sokan megtalálták a legjobban ráillő szót, de ezt most sajnos inkább nem fogjuk megtudni. Mindenesetre a készítőik munkája kiabált a túrafüzetből.)

Tehát legurultunk Pilisszentlélekre (néhányan tévesen tovább Esztergomba), és éjfél körül a mosdáson, és a sebátkötözésen túlléve megettük a finom makarónit vacsorára, amihez az alapanyagokat útközben vásároltuk meg. Ezt egy Auchan-ban tettük, de sajnos margarint elfelejtettünk venni, mondván utólag, hogy nehéz lenne szállítani, mivel nem áll el. Pedig még egy egész zacskó jeget is kaptunk a halárustól, a hűtendő dolgok hűtve tartása végett. A húsok igen, de a margarin nem került a jég közé.

Ezért hát másnap reggel 7 körül az ébresztés után csak üres kenyeret ettünk, szalámmal. De nem volt mit tenni, Nagy Tamással kiegészülve folytattuk utunkat Piliscsévre, ahol Homolya Máté nagypapájának előadását láttuk a fizikával kapcsolatban. A második csoport ide is előbb érkezett, mivel Máté, aki az első csoporttal biciklizett, tudott egy rövidebb utat nagyapjához, így csak két óra késést kellett elviselniük. A nagyapa a fizikában otthon mozgott, és rengeteg olyan kísérlete mutatott, amit még sohasem láttunk, csak tanultunk róla. (Pedig a suliban is biztosan remek szemléltető eszközök vannak, valahol a dobozok alján, amik a költözés óta sem lettek kipakolva.) Máté itt maradt

nagyapjánál, mi pedig néhány tervezett állomást kihagyva (ahol többek között az ÉN kiselőadásom is elmaradt sajnos) Bokodon át defektek tömkelegével jutottunk el Héregre, a második szálláshelyünkre. Itt is meleg vacsora várt. Kiss Tanár Úr eléggé elfáradhatott, mivel az elhangzott kiselőadások tartalmát kérdezte vissza, mintha máris hiányozna neki a feleltetés. Urbán lett volna beosztva a felelés alapján mosogatni, de Kiss Tanár Úr már tegnap is őt osztotta be, és nem volt kedve még emiatt is veszekedni.

A harmadik napon a szerencsétlen kukac arra az ordibálásra kelt fel, amit a túrafolytatásra induló gyerekek egymásnak kiabáltak, úgy mint:- Gaaajdoos!!! Reggeli!... Ez egy korábbi túránk következménye volt, ahol szegény Gajdos Palkó megevett egy kukacot 1500 Ft-ért. Így indultunk útnak, keresztül a Vértesen, és a Gerecsén a tatai fürdőbe, amit már mindenki a hétfői indulástól kezdve várt. Szép nagyokat lehetett ugrálni a vízbe, és egy Greschik Gergő szerű ötlet, az „indiánfejes” ugrás lett a legnépszerűbb. Ennek fontos eleme volt, hogy úgy lehetett a vízbe fejest ugrani, hogy közben a kéz hátul össze van fogva (Volt, aki inkább meg sem próbálta). A másik legnépszerűbb a hagyományos szaltó volt (Volt, aki inkább meg sem próbálta, ennek köszönhetően) itt kivételesen nem kapott senki sem olyan agyrázkódást, ami miatt életében nem tudott volna többet biciklizni. A strand másik medencéjében volt egy szivárványszín vízcicsúszda, amin sokan fejfel előre szerettek volna lecsúszni. Ez persze tilos volt, már csak azért is, mert a medencében a víz térdig érő volt csak. A hapsik persze rászóltak azokra, akik olyan agyrázkódást akartak volna szerezni, ami miatt soha az életében nem tudtak volna többet biciklizni. Itt kaptunk ebédre a szendvicseken kívül hotdogot is. Szerencsésen tekertünk még 60 kilométert, és így értünk el Mór érintésével a fehérvárcsurgói szállásunkra. A szomszéd óvodában levessel, és süttivel vártak ránk. Itt végre volt egy jó bolt, ahol tudtunk venni reggelre kakaót, lekvárt, margarint, és hasonló fontos dolgokat. Itt végre tarthattunk egy másik kísérőtanárunk, Molnár Lehel Tanár Úr vezetésével egy esti imát: „Mert ha megbocsátjátok az embereknek botlásaikat, nektek is megbocsát a ti mennyei Atyátok”.

A negyedik napra végre aludtunk 7 óránál többet. Azzal eltekertünk Csókakőre, csak azért, hogy kis sebesültünk elmondhassa a kiselőadásra összeírt adatanyagát. Történészünk, Zelles András elárulta, hogy itt, egy hordóspincéből egy titkos alagút indul egy másik hordóspincébe. Ezt ki is használták az akkori emberek. Az osztálybizottság megszavazta, hogy menjünk el Móra, a móri strandra strandolni, de a strand zárva volt, így egy ottani sportközpont uszodájában folytattuk a korábbi ugrások üzését. Próbáltunk játszani egy vízilabdával is, amivel végül csak a „két csapat meg akarta kaparintani a labdát” játékot játszottuk. Sebaj! Délután visszamentünk a fehérvárcsurgói szállásunkra közben Bodajkon fagyiztunk, és otthon szabadfoglalkoztunk. Ezután az oviban vacsoráztunk. És este közösen játszottunk tyúkmestert, meg egy intelligensebb változatát, és egy kevésbé intelligens játékot is.

Pénteken délig reggeliztünk, a Coop áruház kínálatából, majd a szállásunk kitakarítása után Székesfehérvárra tekertünk ebédelni. Ebéd után a kedvenc fagyfalozónkban ettünk fagyalaltot. A vonatunkra feldobáltuk a bicikliket, és így mentünk el Budapestre, ahol könnyes búcsú nélkül otthagytuk három kísérőtanárunkat (a harmadik Borbás Péter volt), és így kb. 320 km biciklizés után befejeztük a túrát. Voltak az öt nap alatt szép tájak, kastélyok, Szent István park, Audik, hegyek, emelkedők, leejtők, illatok, beszélgetések, szavak, melyeket nem lehet egy ilyen beszámolóba beleírni, de emléküik szívünkben él tovább, s ezeket is megpróbáljuk nem el nem felejteni...se.

Jáki Tamás